

A fagyaltos megvan — ebben nagyon reménykedtem —, akkor remélhetőleg a halsütő is, holnap majd megnézem, itt vannak a hippik, a régi törülközőkön ülnek a mólón, csak átaludtak több mint harminc évet

78 Kosztolánczy Tibor

VISSZAÉNEKLÉS

a tavalyi lejmol-
gató biciklis fiatalember
viszont eltűnt, utoljára
már nem álltam vele
szóba, soha nem tudom
meg, hogy értelmi fogya-
tékos volt-e, vagy inkább

be volt szíva, amúgy nem volt *nagyon* leépülve, barátságos volt, de ápolatlan körmökkel

látszott rajta, hogy célirányosan szólít meg embereket, olyanokat, akiket szimpatikusnak tart, és most íme, tessék, elvonóra ment vagy meghalt kit keresek, mit keresek évről évre

az a tizennyolc éves gyerek ott állt az élet kapujában, érettségizett, felvételizett, és biztos volt abban, hogy felveszik az egyetemre — pedig annyi minden történhetett volna

az írásbelije jól sikerült, de a szóbelin homályos kérdéseket kapott, olyanokat, amelyekre még ma sem tudja a pontos választ

miért volt az egésznek olyan hangulata, mintha titkokat akarna kiszimatolni pusztán azzal, hogy a budapesti bölcsészkarra felvételizik semmit sem tudott az életről, jó, hát valami keveset

este későn érkeztek meg, másnap lementek a strandra — inkább csak keskeny sáv a házak és a tenger között —, aztán déltájban elindult befelé a városba, és a túloldalon talált egy ugyanolyan strandot, és egy kikötőt, ahonnan hetente kétszer hajó indult Velencébe

komolyan azt hitte, hogy majd felülnek a szárnyashajóra, és átmennek egy napra?

menetrend szerint lehetett volna, bár hogy mit szóltak volna az útleveleikhez?, vízumra nem is gondolt

ráadásul a portorozi strandon ellopták a félretett pénzüket, a velencei kirándulás meghiúsulásához ez is szempontként veendő figyelembe

naiv volt, szerelmes és szerencsétlen, az ajándék csokoládét hűtőtáskába tette, később ezer *ilyen* történetet hallott

egyszer valaki repülőn vitt egy egész tortát, az ölében tartotta végig az Egyesült Államok egyik belföldi járatán

amikor hazaérkezett, ott volt az értesítés, hogy felvették, egy egészen jellegtelen piszkos borítékban, elmosódott feladói pecséttel

azután még a Balatonon is volt pár napot, a vonyarcvashegyi kem-pingstrandra járt fürdeni, Kosztolányi-regényeket olvasott a gumimatracon Kosztolányi azt mondta, figyelj csak, ha akarsz, elmondom neked, ho-gyan volt — és nem akart okítani

összebarátkozott egy német testvérpárral, akik szörfözni taní- 79
tották a sekélyesben, természetes hangon beszéltek a jövőjükéről, hogy agrármérnökök lesznek, vagy vegyészek, és nem volt semmi *ha és talán*
este a teraszon várta az augusztusi csillaghullást, és ahogy egyszer felnézett, megpillantotta a Tejutat, ahogy húzódott át az éjszakai égbolton
ez nyilván nem volt független Kosztolányitól, de mégiscsak látta a világmindenséget

a nyaralás végén Tapolcán nézte az elhanyagolt raktárépületeket, felettük a lombokat, és arra gondolt, hogy majd katonának *beöltözve* itt fog álldogálni (és aztán pont úgy volt, még a helyet is meg tudta volna mutatni)

aztán már nem csinált semmit, csak sétálgatott az utcán, egyenletesen erős szél fúj, a színek kezdtek eltompulni, közeledett a bevonulás napja

előző délután cipőkrémet vett, cipőtisztító felszerelést és tisztasági csomagot állított össze, már este kilenc volt, fél tíz, lefeküdt, aztán valamikor elaludt, de reggel hatkor ő is ott volt a vasútállomás-on a MÁV-kultúrház nagytermében, vagy mi volt az, és kezdődött a névsorolvasás

arra gondolt, nekem ehhez az országhoz semmi kedvem

ide most másnaponként jön egy-egy tengerjáró, kilencszáz tu-ristát engednek rá a városra, körbejárják, megnézik, eldobják; az erős fényben fürkészik a családtagjaikat — kikkel is élnek együtt —, arcu-kon az összeczártság kimerültsége, aztán vacsorára eltűnnek, kiürül a város-háza előtti tér

a fiatalember hihetetlenül barátságos és nyílt volt, sőt kedves (ha ez nem volna félreérthető), csak olyanokat tüntetett ki a figyelmével, akik könyvet olvastak vagy keresztretjvényt fejtettek, az ájult napozókat messzire elkerülte
mindig délután jött, mintha előtte sziesztázna, utoljára a magyar fut-ballsikerekről akart volna beszélgetni — akkor mégis gyengeelméjű lehetett és most nincs

a parton még hullámszik a tömeg, itt a belvárosban csend van, hűtő-gépek járnak valahol, néha felerősítik egymás zaját, olyan ez, mint amikor *A Day in the Life* című Beatles-dal utolsó, elhaló akkordja rezonálni kezd a stúdióbeli szellőztető berendezés hangjára

banális vagyok.